

Дѣдо Мърморанъ натовари на каручката си най-узрѣлитѣ любеници и поржча на бостанското плашило:

— Иванчо, добре да пазишъ бостана! Останаха още десетина дини и единъ пѣпешъ — коравецъ. Утре ще пристигна за тѣхъ. Ще оберa бостана и ще запaля колибата. А ти ще дойдешъ съ мене вкжши. Туй лѣто ти бѣше добъръ пазачъ. Решилъ съмъ да те ожeня за една хубавица. Тя е съ едно око и съ единъ кракъ, но е младица: на деветдесетъ и седемъ години. На сватбата ти ще заколя огоената свиня. Туй съмъ го решилъ. Съгласенъ ли си?

Иванчо Страшникътъ се ухили до уши. Размаха отъ радостъ разперенитѣ си ржце. Парцалитѣ на ржавитѣ му се развѣха.

— Съгласенъ съмъ, дѣдо Мърморане!

Заскърца дѣдо Мърморановата каручка и се загуби между царевичитѣ. Наоколо бѣше рано и ти-

хо. Слънцето го нѣмаше още. Цвѣтоветѣ спѣха съ затворени чашки. Отъ близката лешникова горица изскочи едно зайче съ златисто кожухче, втреничи очи къмъ плашилото, разтрепера се и мигомъ се върна назадъ. Мина каквото мина, зайчето отново се престраши и навлѣзе въ бостана. Този пжтъ то бѣше потулило съ лапичка очитѣ си — да не гледа страшния Иванчо.

— Стой! — извика плашилото. Зайчето замръзна на мѣстото си.

— Какво търсишъ тука?

— Търся нѣкоя динена коричка.

— Защо ти е?

— Ще я нося на майка си. Тя е болна и лежи скрита въ лешниковата горица. Отъ жажда ѝ се напукаха устнитѣ. Позволи ми да взема една коричка, най-малката, моля ти се!

— Не може! — отговори Иванчо.

— Защо да не може? Диненитѣ кори не сж потрѣбни.